

М. ИВИН
НА БОРБА ЗА ЗДРАВ И
ЕДИНЕН КОЛЕКТИВ В
ДРУЖЕСТВОТО

chitanka.info

До края на третия час от упражненията по съпрогат остават цели седем минути. Дъската е надраскана с куп цифри и диаграми, до нея стърчи в мъченическа поза Емил и пресмята със сметачна линия колко прави 3 по 8 (Няма ли да бие най-послед този звънец, бе!) Стаята е просто пълна със скука. Върху сънливите физиономии се чете едно: „Уф, че дълъг час!“ Пролетното слънце инквизиторски се усмихва през прозорците и кара дори младичкия асистент, който се държи пресилено сериозно, да не забелязва грешките на Емил.

Ах, тези лениви часовници! Едва-едва мърдат стрелките си. Ето на, мина цяла вечност, а до звънеца има все още шест минути и тринайсет секунди.

В този момент:

Прас! — звънко се пръсва едно от стъклата и нещо със страшен вой тупва до катедрата.

Асистентът светкавично добива строг вид;

няколко души извикват насън от уплаха;

Сашо, който пише доклад за събранието довчера, спира на думите „... ние успяхме да изградим здрав, единен колектив...“;

Димо сепнато скрива откраднатата снимка на Ели;

Ели прави петно върху поредното интимно писмо до Емил;

самият Емил гледа ухилено кръглия предмет в краката си — това се искаше, със задачата е свършено!

Суката моментално се изпарява, всички стават и заобикалят неочаквания гостенин.

Я виж ти! Що за чудо е това?

На пода лежи някакво металическо кълбо с поне половинметров диаметър. Нагорещено. Има три израстъка. И знаци — такива едни неразбрани. Откъде се бухна право тук?

— Слушайте, ей! Това да не е някой американски спътник, който е „влязъл в орбита“? — подхвърля Сашо.

— Не, бе. Може да са го изстреляли от нашия двор. Кръжок някакъв...

— Шшт, тихо! Мърда!

Действително, кълбото мърда. При това подозрително бързо изстива. Единият израстък започва да се удължава и върти. В горната част нещо скърца, бавно се отваря овален капак и — о, чудо! — появява се малка платформа, върху която шават три фигурки. Да, точно

така: фигурки! На ръст — не повече от десет сантиметра, облечени в лъскави костюми. Просто като във фантастичен разказ!

— Това е... — неуверено започва някой.

— ... това е космически кораб!!!

— Айде, бе!

— Не виждаш ли? Марсианци! Или нещо подобно.

Тук асистентът се удря по челото и изхвърчава из стаята. (По-късно се научи, че отишъл да пише първото научно съобщение за сензационното събитие) Сашо се мъчи да успокои групата и със стандартен секретарски глас приканва:

— Другари, по-кратко! Седнете си по местата! Имайте предвид, че ние сме първите представители на земната цивилизация, с които се срещат тези... хм... марсианци, така да се каже. Не бива да се излагаме! Ама моля ви се! Я ти, Пепи, мини по-отзад. Че те могат да си помислят какво ли не за твоите тесни панталони. Така де! А сега — дайте да обсъдим положението. Какво да правим по-нататък?

Десетсантиметровите същества продължават да си стоят на платформата и да се занимават с разни чудати уреди.

Думата взема Димо:

— Аз предлагам да съобщим в Академията на науките. Но преди това да се снимаме заедно с тези приятели за спомен на поколенията. Историческа снимка! Един ден ще я печатат в учебниците.

— Дума да не става! — обажда се Ели. — Най-напред трябва да ги наблюдаваме внимателно, да ги изучим и да се опитаме да влезем във връзка с тях.

— Хи-хи! — саркастично произнася някой от задните редове. — Ти си вземи френския, па тогава почвай да учиш марсиански.

Сашо нервничи:

— Спокойно, бе другари! Малко, по-единодушно да я караме. Иначе ще стане като ходенето на Витоша.

— Ще стане, я! — с желание влиза в играта Емил. — Като не се съгласихте да минем през Драгалевци...

— Хумор! С тоя стъклен багаж! — ръмжи Пепи.

Трима-четирима надават протестиращи възгласи. Някой мъдро забелязва:

— Ако караме така, няма да успеем да си идем в къщи. Имаме събрание.

- Пфу, събрание! Нали ви казах, че не мога.
- Кой го насрочи баш сега, бе!? Не ща събрание!
- Не-е, точно сега! Утре има театър.
- Ти да мълчиш!

Данданията расте в геометрична прогресия. Бедните гости от далечни светове надве-натри прибират уредите и презглава потъват в кълбото си. Капакът отгоре щраква. Това предизвиква общото възмущение.

— Я ги гледай! Нахали!

— Чудо голямо! Малко ми са курсовите работи, та сега и с тия лилипути ще се занимавам.

— Да си вървим!

— Чакайте!

— Ти стой, като искаш!

— Другари... земната цивилизация... какво ще си помислят... дайте да... — маха с ръце Сашо...

На това място авторът благоразумно решава да приключи произведението си. Защото, наистина, с какви впечатления щяха да останат „марсианците“, ако горната нетипична за нашите дружества сцена продължеше още малко?

Публикувано във вестник „Технически авангард“, брой 5/1959 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.